

15 Maart 1917.

No. 6.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ja, de harten van duizenden en tienduizenden zullen zich grootelijks verheugen
tengevoige der zegeningen welke uitgestort zullen worden en de begiftiging welke
aan mijne dienstknechten geschonken is.

God de Heer, aan Joseph Smith.

HET BOEK VAN MORMON.

Heel het uitgestrekte vasteland van Noord- en Zuid-Amerika was, vóór in 1492 Columbus dat ontdekte, aan de menschen die in de laatste eeuwen geleefd hadden in de andere werelddeelen, onbekend. De kloof van den grooten Atlantischen Oceaen was, bij menschenheugenis, of voor zoo ver als de bekende geschiedenis van het menschdom ging, nog nimmer overbrugd geworden.

Toen evenwel in genoemd jaartal de moedige Genuees, met zijn door den Spaanschen koning uitgeruste vloot, voor 't eerst den voet zette op dit uitgestrekte deel van den aardbodem, trof hij daar, behalve een weligen plantengroei, en een prachtig klimaat, reeds menschen aan die weliswaar leefden in verwilderden staat, maar voor den oorsprong waarvan noodwendig gezocht moest worden naar hunne afkomst.

Tal van geleerden hebben zich sedert dien bezig gehouden om dit lastige vraagstuk op te lossen. Uitgaande daarbij van het standpunt dat de wieg van het menschdom eenmaal in Azië stond, zooals algemeen aangenomen werd door de geleerde wereld van toen, en voor een groot gedeelte ook nog van thans, moest er worden opgespoord hoe de stamvaders van de menschen, daar door Columbus aangetroffen op het vasteland wat later den naam Amerika zou krijgen, — gekomen waren. Heel wat theorieën zijn er over verschenen die allen met elkander in den grootsten tegenspraak zijn. Sommigen hebben gemeend dat de aloude Amerikanen van oorsprong Egyptenaren waren, terwijl weer anderen juist de tegenovergestelde meening hebben geuit, als zouden namelijk de Egyptenaren, in verwijderden tijd van voorheen bewoners zijn geweest van de Westelijke landstreken. Hoe ook evenwel, tot heden toe is elke menschelijke poging om het daar zijn der volkstammen door Columbus aangetroffen, te verklaren, in gebreke gebleven een juiste oplossing te geven van het vraagstuk.

Menschelijke wijsheid was niet in staat een juist verslag te geven van de groote gebeurtenissen die samenvielen met de aloudeste geschiedenis van dat groote uitgestrekte land, omdat de dingen die plaats vonden daar, ten zeerste verband hadden gehouden met het goddelijke werk inzake de prediking van Zijn heil over de wereld.

Joseph Smith ontving op den 21sten September 1823, in antwoord op zijn vurig gebed, een bezoek van een hemelsch persoon, die zijnen naam gaf als te zijn Moroni; later volgende openbaringen deden hem kennen als de laatste van een lange lijn van profeten wier vertaalde geschriften het Boek van Mormon daarstelden.

Bij de gelegenheid van Moroni's eerste bezoek aan Joseph Smith, verklaarde de engelbezoeker het bestaan van het verslag wat, zoo zeide hij, gegraveerd was op platen van goud, te dien tijde begraven liggende in eenen heuvel nabij Joseph's huis. De heuvel, die bij één gedeelte dier oude volkeren bekend was als Cumorah, en bij een ander gedeelte als Rama, is gelegen nabij het tegenwoordige Palmyra, in het graafschap Wayne, in den staat New-York.

Nadat eindelijk den jongen man, waarvan hier sprake is, en wier nagedachtenis door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geëerd wordt, de verslagen, want er waren er meer dan een, ter hand waren gesteld geworden, bleken deze dingen beschreven te staan op platen van goud, met fijn graveerwerk bedekt. Natuurlijk kon Joseph Smith zoo min als ieder ander door eigen kennis dit aloude schrift vertalen. Opdat evenwel de kennis van de lotgevallen van de eerste bewoners van Amerika die voor de nazaten van zoo onberekenbaar belang waren, niet verloren zoude gaan, inspireerde de Allerhoogste, van wien de engel Moroni waarvan wij zoo juist gesproken hebben, was afgezonden den jongen toekomstigen profeet, om door middel van de Urim en Thummim, hulpmiddelen bij de voortkoming van de woorden van God, waarvan wij ook lezen in het Oude Testament (Ex. 28 : 30, Lev. 8 : 7, 8; Num. 27 : 21; 1 Sam. 30 : 7, 8; Ezra 2 : 62, 63), de graveeringen op de gouden platen te vertalen, en ze zoodoende wereldkundig te maken. Hoe omvangrijk dit werk ook was, in 1829 was het geheel voltooid, en in 1830 werd het Boek van Mormon voor 't eerst voor de wereld publiek gemaakt.

In welk opzicht dit boek verband houdt met zoowel goddelijke als menschelijke zaken, en voor welk doel het oorspronkelijk geschreven werd, alsmede wat de korte inhoud ervan is, kan niet duidelijker worden omljnd als wel aangegeven staat in het voorwoord ervan, welk voorwoord geene toevoeging is van de hand van den eersten vertaler, maar een gedeelte van de gouden graveeringen waaruit heel de tekst bestaat van het gansche werk. Dit voorwoord vergezelt dan ook alle uitgaven van dit boek die in latere tijden, in zoo goed als alle beschaafde talen van de wereld, het licht hebben gezien.

Wij lezen daar als volgt:

„Het Boek van Mormon; een verslag geschreven door de hand van Mormon, op platen genomen van de platen van Nephi. Dit is een uittreksel van een verslag van het volk van Nephi en van de Lamaniëten; geschreven aan de Lamaniëten, die een overblijfsel zijn van het huis Israëls; en eveneens aan de Joden en de Heidenen; geschreven op bevel, en door den geest der profetie en openbaring. Geschreven en verzegeld en tot den Heere verborgen, opdat het niet vernietigd zoude worden, om voort te komen en vertaald te worden door de genade en macht Gods; verzegeld door de hand van Moroni en tot den Heere verborgen, om in Zijnen tijd door middel van de Heidenen voortgebracht en vertaald te worden door de gave Gods. Eveneens een uittreksel genomen uit het boek van Ether, hetwelk een verslag is van het volk van Jared, dat verspreid was ten tijde dat de Heere de taal van het volk verwarde, toen zij eenen toren bouwden om tot den hemel te komen; welk verslag gegeven is om aan het overblijfsel van het huis Israëls te toonen, welke groote dingen de Heere voor hunne vaders gedaan heeft; en opdat zij de verbonden des Heeren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig verstooten zijn; en eveneens tot de overtuiging van Joden en Heidenen, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die zich aan alle natiën openbaart. Indien er fouten zijn, het zijn fouten van menschen: veroordeel daarom niet de dingen Gods, opdat gij vlekkeloos moogt bevonden worden voor den rechterstoel van Christus.”

Alzoo hebben wij hier te doen met de verslagen van drie hoofdgroepingen van volkeren, n.l. 1e de Nephieten, 2e de Lamaniëten, 3e het volk waarvan sprake is in het boek van Ether.

Gaan wij nu achtereenvolgens eens na wat voor volkeren dit zijn, en hoe zij op dat westelijke vasteland, waarvan het bestaan toentertijd niet bekend was bij het groote meerendeel der volkeren op andere deelen van de wereld, gekomen zijn.

Aan de hand van de uiteenzettingen van de Artikelen des Geloofs door Apostel Talmage, lezen wij dan daarvan het volgende:

„De Nephitische natie was de laatste, en ten opzichte van de volkomendheid der verslagen, de meest belangrijke. De voorzaten van deze natie werden, 600 jaar vóór Christus, uit Jeruzalem geleid door Lehi, een Joodsch profeet van den stam van Manasse. Zijne directe familie bestond ten tijde van hun vertrek uit Jeruzalem, uit zijne vrouw Sariah, en hunne zonen Laman, Lemuel, Sam en Nephi. Ook bevatte deze kolonie Zoram en Ismaël, de laatste een Israëliet van de stam van Efraïm. Ismaël en zijne familie sloot zich in de wildernis bij Lehi aan, en zijne nakomelingen werden gerekend onder de natie waarvan wij sprekende zijn. Het gezelschap reisde ongeveer zuidoost, op de grenzen van de Roode Zee aanhoudende, daarna hunnen tocht wijzigende

naar het oosten, kruisten zij het schiereiland Arabië en daar aan de kusten van de Arabische zee bouwden en voorzagen zij van voedsel een schip, waarin zij zich aan de Goddelijke zorg aan het water toevertrouwden. Hunne reis bracht hen oostwaarts over den Indischen oceaan, daarna over de Zuidelijke Pacific-Oceaan, naar de westelijke kust van Zuid-Amerika, alwaar zij, (590 v. C.) landden, vermoedelijk nabij de ligging van de tegenwoordigen stad Valparaiso in Chili."

Apostel Talmage gaat voort te beschrijven hoe zij daar in het land aankwamen, hoe hun vele kinderen geboren werden, en hoe in den tijd van weinige geslachten langzamerhand een groot volk ontstond, en hoe deze talrijke nakomelingschap bezit nam van het land. Verder kwam er, na den dood van vader Lehi, eene scheiding op; sommigen wenschten Nephi, die behoorlijk was aangesteld tot het profetische ambt, tot hunnen leider, terwijl anderen Laman, de oudste zoon van Lehi verkozen tot hunnen voorganger. Van af toen kwamen in de geschiedenis de beide namen „Lamanieten" en „Nephieten". Somwijlen namen zij jegens elkander een vijandige houding aan, waarvan het gevolg dikwijls bloedige broedertwisten waren. De Nephieten gingen in beschaving vooruit, bouwden steden en tempelen, terwijl de Lamanieten meer en meer een onverzoenlijken haat aan den dag legden tegen hunne meer bevoorrechte broederen. Zij — de Lamanieten — verspreiden zich noordwaarts, staken de landengte van Panama over, en kwamen zodoende in dat land wat thans bekend is als de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Door hunne goddeloosheden en zonden deed de Heer een donkere huid op hen komen, zij leidden een wild nomadenleven, en langzamerhand ontaardden zij in den vervallen staat waarin de hedendaagsche Amerikaansche Indianen — hunne rechtstreeksche nakomelingen, gevonden werden door hen die in latere tijdperken het westelijk vasteland opnieuw ontdekten.

De laatste strijd tusschen de Nephieten en Lamanieten werd ondernomen in de omstreken van den heuvel Cumorah, in wat thans de Staat New-York is. Deze strijd eindigde in de algeheele vernietiging van de Nephieten, omstreeks 400 n. C. De laatste Nephitische tegenwoordiger was Moroni die, ten behoeve van zijne veiligheid, van plaats trok, telkens den dood verwachtende van onder de handen der overwinnende Lamanieten, die tot de algeheele uitroeiing van hunne blanke verwanten hadden besloten. Hij was het die de slotgedeelten schreef van het Boek van Mormon, voorts het verslag verborg in Cumorah, en spoedig daarna stierf. Deze Moroni was dezelfde die, als een opgestaan wezen, de verslagen overgaf in de handen van Joseph Smith, in de tegenwoordige bedeeeling.

Tot dusver hebben wij Apostel Talmage bijna op den voet gevolgd in zijne uiteenzettingen, maar aangezien hij verscheiden bladzijden wijdt in zijn veelomvattend en bekwaam werk, aan dit onderwerp,

zou het van ons tijdschrift te veel ruimte in beslag nemen door hiermede voort te gaan. Belangstellende lezers verwijzen wij verder naar blz. 207—241, van meergenoemd werk, om nadere bijzonderheden dienaangaande te weten te komen. Medegedeeld wordt onder anderen de voortkoming van het volk van Mulek, bladzijden worden gewijd aan de oude en de nieuwere platen, aan de Platen van Nephi, de Platen van Mormon, de Platen van Ether, en aan de Koperen Platen van Laban.

Uit alles valt duidelijk op te merken dat wij hier te doen hebben met een alleszins betrouwbaar verslag, dat ons minstens dezelfde waarborgen voor de echtheid er van biedt, als de verslagen waaruit oorspronkelijk ook de Bijbel is samengesteld. Trouwens het Boek van Mormon staat in zijne beweringen als te zijn de waarheid van God, niet alleen. Op meerdere plaatsen is, in den Bijbel, op profetische wijze sprake van de voortkoming in latere dagen, van dit veelomvattende geheel. Heel het 37ste hoofdstuk van Ezechiël heeft dit onderwerp tot grondgedachte, wat in het bijzonder duidelijk in de verzen 15-21 tot uiting komt. Voorts vertelt ons Jes. 29 dat er een boek voort zal komen, terwijl voor zeker iemand al het gezicht wezen zou als de woorden van een verzegeld boek. Ps. 85 vertelt ons dat de waarheid uit de aarde zoude spruiten, letterlijk in toepassing gebracht door de voortkoming van het Boek van Mormon, dat inderdaad uit de aarde is voortgekomen. Ook spreekt Jes. in hoofdstuk 29 dat de spraak uit het stof zoude piepen, enz. enz.

Ten overvloede van bewijs hebben wij nog een zeer belangrijk hoofdstuk in het boek zelve, wat als 't ware met profetischen blik vooruitziende, den tegenstand bespreekt die op zoude komen wanneer de Heere een groot en wonderbaarlijk werk onder de menschenkinderen zoude gaan verrichten, en de Heidenen er niet aan zouden denken de Joden te bedanken voor het werk van de voortkoming van den Bijbel. Als de menschen niet zouden willen gelooven dat er meerdere volkeren waren dan eene, terwijl de Heere duidelijk laat zien dat Hij zich ten eeuwigen dage de verbonden zoude herinneren die Hij met het huis van Israël gemaakt heeft, dat zij namelijk, indien zij zich wilden bekeeren, tot in eeuwigheid Zijne gunsten zonden genieten. „Waarom” — zoo luidt daar des Heeren woord, — „murmureert gij? Omdat gij meer van mijn woord zult ontvangen? Weet gij niet, dat de getuigenissen van twee natiën getuigen voor u zijn, dat ik God ben, dat ik mij de eene natie zoowel als de andere herinner? Daarom spreek ik dezelfde woorden tot de eene natie als tot de andere. En wanneer de twee natiën vereenigd zullen worden, zullen de getuigenissen der twee natiën alzoo te zamen vereenigd worden.”

Zoo is het. Waarom zouden wij er iets tegen hebben dat God, tijdens de Bijbel geschreven werd, nog een ander volk op aarde had,

die Hij eveneens openbaringen gaf, en eveneens opdracht om die openbaringen neer te schrijven opdat zij voor de toekomst bewaard zouden blijven? We zouden er iets op tegen kunnen hebben wanneer het Boek van Mormon andere denkbeelden huldigde, op eene andere wijze God trachtte te verklaren dan de Bijbel doet, maar aangezien zulks niet zoo is, aangezien de Bijbel samen evenwijdig loopt met het Boek van Mormon, of wilt ge liever omgekeerd, uit dien hoofde kan er, bij ernstige bijbelonderzoekers, die uit deze gewijde bladzijden profetieën hebben gelezen van de toekomstige voortkoming van nog een ander werk, er geen bezwaar voor bestaan dat dat Boek van Mormon dat beloofde werk beweert te zijn, omdat de leerstellingen er in vervat, wel verre er van daan om in tegenstrijd te zijn met de waarheden van den Bijbel, de in dat laatste boek naar voren gebrachte goddelijke leerstellingen, ondersteunt en verduidelijkt. Juist zooals de Heere zegt in de woorden pas aangehaald, beschreven in II Nephi 29:8, „wanneer de twee natiën vereenigd zullen worden, zullen alzoo ook de getuigenissen der twee natiën te zamen vereenigd worden.”

Thans leven wij in dien tijd. Het boek, door den engel Moroni, in zijn oorspronkelijken vorm geschreven op gouden platen, aan Joseph Smith overgeleverd in het eerste gedeelte van de vorige eeuw, is de daadwerkelijke vervulling van al de godsprofetieën dienaangaande geuit, en zij die dit boek lezen en trachten te handelen naar de dingen die in hetzelfde geschreven zijn, zullen de waarheid ervan nimmer kunnen loochenen, maar aan hen zal worden bevestigd wat geschreven staat in het allerlaatste hoofdstuk van het werk, namelijk: „Ziet, ik wil u vermanen dat, wanneer gij deze dingen zult lezen, indien het in Gods wijsheid besloten is dat gij ze zult lezen * * * * wanneer gij deze dingen zult ontvangen zou ik u willen vermanen dat gij God, den Eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid ervan aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.” (Mor. 10:3, 4).

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 1 April zal de Arnheemsche Conferentie worden gehouden. Twee vergaderingen zijn belegd en wel 's morgens om 10 en des avonds om 6 uur. Beide vergaderingen zullen gehouden worden in het Loge-gebouw in de Rijnstraat.

Belangstellenden zijn vriendelijk uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

AFVALLIG.

Alle zonden zullen den menschenkinderen worden vergeven, maar wie gelasterd zal hebben tegen den Heiligen Geest, het zal hem niet vergeven worden. Dat is, hoewel niet woordelijk, eene aanhaling van hetgeen Jezus zeide tijdens hij op de aarde was, en is ons overgebracht geworden door Marcus in het derde hoofdstuk.

Met de zonde tegen den Heiligen Geest is de afvalligheid ten allernauwste verwant. Niet met den afval die wij somwijlen zien van menschen die een korte poos de verschillende vergaderingen van de Kerk hebben bijgewoond, die door den doop ingelijfd waren geworden als leden van die Kerk en die dan, na enkele weken of maanden, somwijlen jaren, afvallig worden, en vermeenen hun geluk weer op eene andere plaats te moeten zoeken, neen, zulke menschen bedoelen wij niet. Er is altijd een zeker aantal leden wat vermeend niet datgene te hebben gevonden in het „Mormonisme” wat het zich had voorgesteld te zullen vinden. Zulks ligt niet aan het evangelie, niet aan het „Mormonisme”, maar zulks ligt aan de onbegrepen zaken, en aan de gemoedstoestand van de menschen zelf. Wij hebben in den Bijbel eene gelijkenis die ons deze dingen prachtig mooi omschrijft. Wij bedoelen de gelijkenis van den zaaier. Een zeker deel van het zaad door dien zaaier uitgestrooid, viel in plaatsen waar het geen diepte van aarde had. Het schoot eerst wel heel weinig op, en toonde ook inderdaad eenige kiemkracht, maar niet zoodra begon de zon fel te steken, of het zaad, of liever de plant, als uitvloeisel van het zaad, verdorde, omreden het zaad geen diepte van aarde had gehad. Zoo ook is het in vele gevallen met het zaad van het Evangelie. Somwijlen worden de menschen bekoord door het een of ander wat de prediking met zich mede brengt, somwijlen door de prediking zelf, maar steeds blijkt het dat de diepte die noodig is, de diepte van gemoed en hart om het evangelie en het zaad daarvan een vruchtbaren bodem te bieden, ten eenemale ontbreekt, weshalve het gewoonlijk niet lang duurt, of er worden fouten gevonden met andere leden, met de zendingen, of met een of andere leerstukken van de kerk, en dan meestal blijkt het dat dit dingen waren die van te voren heel gemakkelijk hadden kunnen worden voorzien, en blijkt dat de fout eigenlijk niet schuilt, daar, waar zij wordt opgegeven te zijn, maar ligt aan de menschen zelve, die vergeten hebben, dat het aanvaarden van het evangelie in de allereerste plaats verbetering van eigen karakter vordert.

In zoodanige gevallen kan, gelukkig voor die afvalligen, niet gesproken worden van en zonde tegen den Heiligen Geest. In hunne gevallen is de Geest alleen bedroefd, en rekt zich langzamerhand terug.

Maar, wanneer men eenmaal verlicht is geweest, wanneer die toestand heeft bestaan waarvan Paulus spreekt in zijnen brief aan de Hebreëen, „Want het is onmogelijk, degenen die ééns verlicht zijn

geweest, en de hemelsche gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, en afvallig worden, die zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisingen, en openlijk te schande maken. (Hebr. 6: 4-6); dan is het onmogelijk hen wederom te brengen tot hun punt van uitgang.

Nu zijn wij geen oordeelaars, en wenschen wij in geen enkel opzicht het recht hebben en oordeel uit te spreken, maar als wij bedenken dat het evangelie een stroom van licht door zich uitwerpt, waarbij van de geloovers alleen wordt verwacht te handelen in dat licht, en wanneer dan door de oorspronkelijke geloovers, ten opzichte van dat licht zoodanig wordt gehandeld als had het heelemaal niet bestaan, dan is er een zeer groote kans dat de Geest des Heeren zoodanig zal worden bedroefd dat Hij geene nieuwe pogingen meer in 't werk zal stellen moeite te doen dezulken opnieuw tot bekeering te brengen.

Het is derhalve voor ons allen zaak om op te letten. Wij zouden acht dienen te slaan op de kleine geboden des Heeren. Afval komt nooit in eenmaal. Als wij steeds er voor zorgen de kleine geboden van God te gehoorzamen zal de Satan nimmer trachten ons in groote dingen afvallig te maken. Steeds is hij er over uit ons wijs te maken dat de kleine dingen niet beoefend behooren te worden, en heeft Satan ons eenmaal in de kleine dingen des levens gevat, dan gaat hij voort om ons te leeren grootere overtredingen te maken, en zoo gaan wij dan van af een hellend vlak steeds nederwaarts, totdat eenmaal hij ons zoodanig in zijne strikken heeft verstikt, dat Gods Geest ons los laat en wij achterwaarts ijlen ons eigen verderf tegemoet.

Waarom het kwaad gewerkt? Waarom ons verderf tegemoet geijlt? Waarom ons eeuwig erf verbeurd, en waarom de wijsheid van omhoog veracht? Kan de wereld ons iets beters geven dan het evangelie? Gaat de beoefening ervan met moeiten en opofferingen gepaard, herinneren wij ons dan dat hoe grooter de moeite was, die wij hebben te trotseeren, hoe grooter eenmaal de overwinning zal zijn. Hoe verder wij afblijven van het pad wat ons leidt tot dat punt waarop de Geest des Heeren bedroeft wordt, hoe kleiner de kans is dat wij die zonde zouden gaan bedrijven waarvoor wij in den dag der dagen gerekend zouden moeten worden onder de zonen des verderfs.

Het evangelie leert ons hemelsch te worden, en niet helsch. Aan ons is het op de paden des hemels te verblijven, en de donkere wegen te schuwen die naar het eeuwig wee voeren. De weg is ons kenbaar gemaakt, en geene verontschuldiging is er voor ons wanneer wij afwijken.

Geen afval, maar opbouwung zij ons doel. Geen achteruitgang, maar steeds vooruit, den Heer gevolgd op Zijne paden, en ons loon zal gewis zijn.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ROEPING.

„Niemand neemt zichzelf die eer aan dan diegene die van God geroepen is, gelijkerwijs Aaron." Dat is een der woorden uitgesproken door eenen dienstknecht van God, bezig zijnde de gemeenten der Heiligen der eerste dagen, te onderwijzen.

Alleen zij die geroepen waren van God hadden het recht zich dienstknechten van God te weten. Dat wil zeggen: die door openbaring waren geroepen. De aloude geschiedenis vertelt ons zeer duidelijk dat zulks met Aäron het geval was. De zaak was namelijk dat Mozes de taak hem opgelegd, zeer zwaar vond. In de eerste plaats wel omdat hij zich zwaar van tong wist en er moeilijkheden in voorzag wanneer hij tot het volk van Israël somwijlen het woord had te richten. De Heere kwam hem hierin tegemoet, en zeide: „Is niet Aäron uw broeder? Hij zal voor u spreken. Gij zult hem tot eenen God zijn." Het bijbelverhaal vertelt ons dit wel niet precies in dezelfde woorden, maar niemand zal willen ontkennen dat de inhoud niet van zoodanige strekking was. Aäron dus diende om Mozes ter hulpe te zijn, en dat werk voor hem te doen wat voor Mozes zelve, krachtens zijn spraakgebrek, te zwaar was. Alzoo was Aäron door onmiddellijke godsopenbaring geroepen. Waar Mozes een directe dienstknecht was des Heeren, kon hij nu, volmacht ontvangende van den Heer, tot Aäron gaan en met volkomen recht tot hem zeggen: „Aäron, de Heer heeft mij tot u gezonden. en mij bevel gegeven u te roepen om mij te helpen in mijne taak den leider te zijn van het volk der Joden. Mozes deed alzoo, en van af dat oogenblik was Aäron een dienstknecht des Heeren. Hij werd aangesteld om de tijdelijke zaken van het Joodsche volk te behandelen, en als zoodanig werd hij dus opgenomen in het priesterschap, waarvan in latere dagen, het priesterschap naar zijnen naam zoude worden genoemd.

De openbaring die hem riep was, hoewel direct, — het was namelijk de stem van den Heer zelf die aan Mozes dat bevel had gegeven, — toch voor Aäron indirect. De Heer had zelf niet met eigen stem tot Aäron gesproken, maar het woord van Mozes gold voor Aäron als het woord van den Heer. Dat wil zeggen: het was voor Aäron juist zoö bindend als had de Heere met eigen stem aan Aäron die opdracht gegeven. Hij had er, wilde hij op zijne beurt den wil des Heeren doen,

naar te luisteren, en zich geheel ter beschikking te stellen van Mozes, die op zijne beurt wel nadere aanduiding zou geven wat Aäron te doen had.

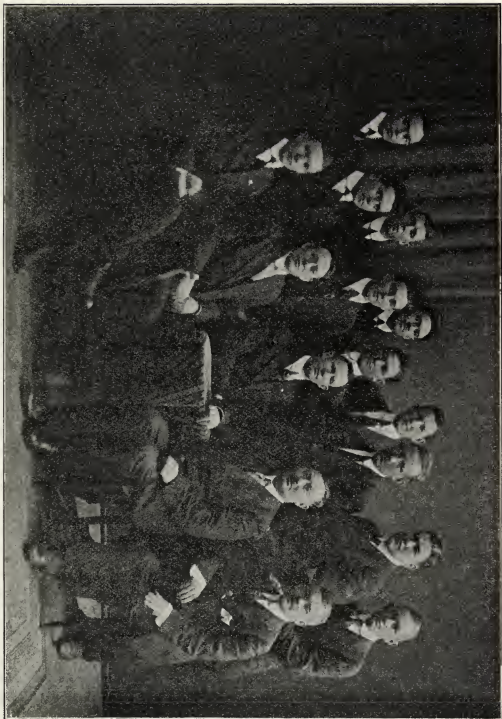
De roeping van Aäron was derhalve eene roeping Gods, hoewel door menschenstem hem overgebracht. Mozes werd, in overdrachtelijken zin geuit, voor Aäron een God, en voor 't vervolg zou het evengoed zijn als Mozes de woorden des Heeren tot Aäron sprak, als wel dat hij zelve de stem des Heeren hoorde.

De stem van den Heer komt niet tot iedereen op zoo stoffelijk hoorbare wijze als die tot Mozes kwam. Dat zoude ook niet redelijk zijn. Voor het doel mede, om ook anderen in Zijnen dienst te roepen, heeft de Heer juist Zijne dienstknechten. En toen bijvoorbeeld, in latere dagen, de Heer Jezus op aarde was geweest, en Zijne jongeren bevel had gegeven uit te gaan en het evangelie te prediken, toen gaf Hij hen op 't zelfde oogenblik eveneens bevel om ook anderen te roepen in Zijnen dienst, en hunne roep zou even zoo bindend zijn voor de toekomstige onderdienstknechten van den Heer, als wel de roep van den Heer zelf was geweest. Zoo zien wij dan ook inderdaad door de apostelen, op dezelfde wijze als Mozes deed, verschillende mannen geroepen om hen in hunne bediening te helpen. Denk bijvoorbeeld maar aan de zeven diakenen die werden aangesteld om het tijdelijke werk te doen in de Kerk. Om als 't ware opzieners der gemeente te zijn, om voor de armen te zorgen, enz. Deze mannen eveneens ontvingen hunne roeping weliswaar door middel van de hoogere apostelen, maar waren daarom in geen deele mindere dienstknechten van den Heer als de apostelen zelve waren.

Wij willen met dit betoog zeggen dat de dienstknechten des Heeren, hoewel ze door openbaring worden geroepen, toch niet allen van uit den hemel eene hoorbare stem krijgen om hunnen tijd, of een gedeelte van hunnen tijd, in den dienst des Heeren te besteden, maar zij hebben de stem der autoriteiten die hen roepen, te beschouwen als de stem des Heeren die hen roept tot het werk.

Het komt er dus op aan vast te kunnen stellen dat hij of zij die autoriteit, dat is: bevoegheid, heeft ontvangen om zoodanig te handelen. Door de verschillende kerken om ons heen wordt dit vraagstuk niet zoo zeer onder de oogen gezien als wel door de Heiligen der Laatste Dagen. Vermoedelijk wel niet omdat, wanneer ze aan 't uitpluizen gaan, ze tot de minder aangename ontdekking zullen komen dat de Heer geen hunner geroepen heeft en als zoodanig zij dus ook niet in staat kunnen zijn geacht anderen te roepen. Wat toch is, bij de vele kerken van het zoogenaamde christendom, het geval? Sommigen, door geldelijke omstandigheden in beter positie verkeerende dan anderen, worden opgeleid tot het predikambt. In de meeste gevallen geschiedt zulks, behalve om de persoonlijke geschiktheid, die lang niet altijd te ontkennen

Groep van Ouderlingen, werkzaam in de Nederlandsche Zending, en aanwezig op de J.I. conferentie te Amsterdam.

Achterste rij van links naar rechts: Willford Hilton, Newton L. Andrus, Elbert Stephenson, Mahonri A. Josephson. Middelste rij: Louis M. Griffiths, Rulon J. Sperry (Pres. Gron. Conf.) Alvin J. Teuscher, Jac J. van Langeveld. (Pres. Arnh. Conf.) Benjamin F. Seely en Francis O. Jones. Voorste rij: Herbert E. Williams, William Daleboul, (Pres. Rotterd. Conf.), John A. Butterworth. (Zendings-pres.), Dirk v. d. Berg, (Pres. Amsterd. Conf.) en Gao Kreuzer.

valt, om zich voor de toekomst een eervolle en goede verdiensten opleverende positie te verzekeren. Om goddelijke roeping, of openbaring dienaangaande wordt minder gedacht, en het staat zeer te bezien, wanneer er bijvoorbeeld eens iemand kwam die aan de autoriteiten der verschillende kerken zeggen zou dat hij goddelijke openbaring had ontvangen, om even als Aäron van vroegere tijden, zich ten dienste van het werk des Heeren te stellen — wel zou worden aangenomen. Zeer vermoedelijk zon het vreemde van het geval alleen reeds voldoende zijn om de autoriteiten te bewegen zoodanig iemand niet toe te laten tot de zoogenaamde prediking des woords.

De roeping in de kerken houdt dus, voor een zeer groot deel, verband met de geldelijke aangelegenheden van het individu, want, zonder geld is de noodige kennis niet op te doen, en het behoort tot de groote uitzonderingen wanneer eens een enkel maal iemand van geringe en arme afkomst, het zoover brengt dat hij een „prediker des woords” wordt.

Afgezien van alle door den Heer te geven openbaringen, kunnen wij het dan redelijk achten dat de Heer Zijne dienstknechten alleen zoeken zou uit de zoogenaamde betere standen? Immers neen. Sla maar de bladzijden van het verleden op, dan komen wij tot de ontdekking dat de ware dienstknechten des Heeren in verreweg de meeste gevallen, zeer eenvoudige menschen waren, en zulks volstrekt niet zonder grond. Iemand die niets was in de wereld, zal zich niet zoo spoedig verheffen dan hij die daarentegen op zijne afkomst prat gaande, vermeen zou alleen de uitverkoren persoon te kunnen zijn voor 's Heeren dienst. Altijd en overal is het gebleken dat de Heere den nederige, en den eenvoudige lief had. Zeide niet de Heer Jezus zelf; „Zalig zijn de armen van geest, want zij zullen God zien?”

Afgezien van dit alles evenwel, is de roeping die wij kennen in de verschillende kerken reeds daarom veroordeeld, omdat zij zich niet is blijven bewegen op het fundament gelegd door den Heer zelven toen Hij Aäron door middel van Mozes tot Zijn werk riep, en hem zoodoende een dienstknecht van Hem maakte.

De Heer heeft in het verleden getoond dat de eerste door Hem te gebruiken dienstknecht altijd op hoorbare en voor hem zeer duidelijk waarneembaae wijze, wordt geroepen. Zoo was het met Abraham. Zoo was het met Mozes, zoo met David, zoo met Samuel, en met veel meer anderen. Zoo ook was het in deze de laatste dagen, toen het besluit des Heeren, om nogmaals het evangelie allen volkeren te doen verkondigen, was gerijpt, en Hij Zijnen dienstknecht die deze tijdsperiode in zoude luiden, persoonlijk en bij name riep. Joseph Smith beweerde niet alleen engelen te hebben ontvangen die Hem goddelijke boodschappen overbrachten, maar eveneens dat de Heere zelf hem geroepen had, en tot Hem had gesproken, alsmede Zijnen — des Heeren — Zoon,

Jezus Christus. Toen eenmaal Joseph Smith geroepen was, en op hem door verdere hemelingen het priesterschap was bevestigd, was de zaak verder gemakkelijk genoeg. Het werk wat te doen stond was natuurlijk voor één persoon veel te omvattend, en zou ook veel langer duren dan een persoon gewoonlijk te leven heeft, zoodat een der eerste dingen die de Heer den nieuwen profeet beval — was om anderen te roepen in hetzelfde werk als waarin hij betrokken was, hen eveneens makende tot dienstknechten des Heeren die evengoed als Joseph Smith, deelgenooten zouden worden van het priesterschap, en mannen aan wien God de Heer zekere autoriteit wenschte te geven om in Zijnen naam verschillende handelingen te doen op de aarde.

Nadat Joseph Smith gestorven was, en nadat de Kerk reeds een zeker aantal jaren in alle onderdeelen was georganiseerd, werden er steeds meerderen geroepen, bouwende altijd weer op hetzelfde fundament van voorheen, namelijk onmiddellijke openbaring aan den eersten lasthebber gegeven, en zoo groeide het aantal dienstknechten, benooid in het groote werk van den God des Hemels, om namelijk het evangelie te verkondigen aan alle volkeren, geslachten en talen — steeds aan.

De roeping op die wijze gegeven, houdt in 't geheel geen verband met de meerdere of mindere welgesteldheid van de personen, maar kent alleen als maatstaf de karaktereigenschappen van het individu. En elkeen die recht staat in het doen van zijne verplichtingen, hetzij hij arm is of rijk, geleerd, of ongeleerd, heeft recht op het dienaarschap van God, en recht er op om in 's Heeren naam iets te doen op de aarde wat in de toekomst blijken zal bindend te zijn in de hemelen. Zoo heeft zich het priesterschap van God gevormd, te midden van de grootwaardigheids bekleeders van de verschillende kerken in de wereld.

En hoewel de wereld spot met de eenvoudige vertegenwoordigers van het „Mormonisme” zooals door hen genoemd, en er geen oogenblik bij stil staat dat deze eenvoudige mannen, ongeleerd meestal, toch inderdaad dienstknechten zijn van den levenden God, evengoed als de visschermannen van ouds, ook ongeletterd en ongeleerd, dienstknechten waren van denzelfden God en Christus, daar gaat intusschen het werk des Heeren, bijgebracht door deze eenvoudige persoonlijkeden, voort over de aarde, en tracht door weliswaar zwakke, maar toch door God gesterkte pogingen, het heilswerk der wereld vooruit te brengen. Dat zij in dat heilswerk slagen zal is zeker! Is zeker niet alleen omdat God het heeft beloofd en gezegd, maar is tevens zeker omdat de beginselen door de in waarheid van God geroepenen gepredikt, de eenige beginselen zijn die de scherpe toets der waarheid kunnen doorstaan, en is tevens zeker omdat de resultaten dat nu reeds, na nog geene eeuw te hebben bestaan, uitwijzen.

Het werk van Zion gaat voort. Waar heel de wereld taant als 't ware,

daar bloeit Zion. Gaat Zion voort in rechtvaardigheid. Brengt steeds meer zielen aan die wandelen willen in de paden des lichts en der waarheid. Brengt steeds meer menschen tot de wereld, door geboorte zoowel als door inlijving, die tezamen opbouwen de grondsteenen van het groote Godsrijk, in de toekomst te voltrekken, en wat blijken zal het eenige te zijn wat de wereld en de daarin wonende zonde zal kunnen overwinnen.

Getrouwheid slechts van de zijde van Gods dienstknechten is vereischte, en de verschillende controlemiddelen door 's Heeren wijsheid voor dit doel uitgedacht, zijn van zoodanigen aard, dat nooit of nimmer eenig verderf Zion binnen zal kunnen komen, want zoodra er bederf binnen komt, werpt Zion dezulken uit. Of beter gezegd, zelve werpen ze zich uit Zion, want Zion is alleen rechtvaardigheid, en een woonplaats voor de reinen van hart.

DE GELIJKENIS VAN DE DANKBARE KAT.

Een zeker Engelsch student in de Natuurlijke Historie, zoo heb ik eens gehoord, had op zekeren tijd de ondervinding die hierbeneden verteld is.

De heer Romanes kwam eens, op zijn dagelijksche wandeling, bij een molenvijver. Aan den kant van het water zag hij twee jongens met een mand. Klaarblijkelijk waren zij betrokken in een afleidende bezigheid, die al hun aandacht vroeg. De heer Romanes merkte op dat de jongens goed gekleed waren, en er klaarblijkelijk zóó uitzagen dat zij tot een beteren stand behoorden. Ondervraging verduidelijkte het feit dat zij knechten waren in eene familie van weelde en maatschappelijken welstand. In de mand waren drie kermende jonge katten; twee anderen waren bezig in den vijver te verdrinken, en de moeder kat liep aan den oever huilende en springende in haar verdriet, heen en weer.

Op de vraag van den student antwoordden de knapen met oprechtheid en op eerbiedigen toon. Zij zeiden dat hun meesteres hen bevolen had de jonge katten te verdrinken, omdat zij geen andere kat in huis wenschte dan alleen de oude. De moederkat, zoo verklaarden de knapen, was de lievelingskat van de dame. De heer Romanes verzekerde den jongens dat hij een bijzondere vriend was van hun meester, en dat hij zich verantwoordelijk stelde voor elk schijnbaar disrespect in hunne ongehoorzaamheid aan de bevelen van hun meesteres. Hij gaf den knapen elk een shilling, en nam verder de drie nog levende katjes in bescherming. De twee in den vijver waren alreeds gezonken.

De moederkat gaf blijken van meer dan gewone bevattelijkheid in de dierenwereld. Zij beschouwde den man als de verlosser van hare drie kinderen, die, was hij er niet geweest, verdronken zouden zijn

geworden. Zij bleef bij hem die de jonge poesjes droeg, soms hem volgende, soms hem terzijde zijnde, af en toe zich tegen hem aanwrijvende met dankbare, maar treurige klaagtonen. In zijne woning gekomen voorzag de heer Romanes de poesjes van een gemakkelijk kwartier, en liet de moederkat in vreugdevolle tevredenheid achter. Zij scheen den dood der andere twee te hebben vergeten in hare vreugde over de redding van de drie.

Den volgenden dag zat de heer in zijn salon op de benedenste verdieping, te midden van een eerwaardig gezelschap. Vele menschen hadden zich verzameld rondom den student die examenen had gedaan. De poes kwam ook binnen. In haar bek droeg zij een groote vette muis, niet dood, maar bevende zich verwerende onder de pijnen van haar martelende gevangenschap. Zij legde haar hijgende en bijna stervende prooi aan den voet neder van den man die haar jongen had gered.

Wat denkt gij van het offer, en van het oogmerk wat aanleiding was tot de daad? Een levende, vleezige en vette muis! Binnen het bereik van de macht van de kat en volgens haar oordeel was dit een zeer belangrijke gave. Voor begrensde verstand kon geen redelijk schepsel anders dan uitermate verheugd zijn over het geschenk van zoo'n heerlijke muis. Elke redelijke kat zou met zoodanig een offer heelemaal verheerlijkt zijn geweest. Wezens die niet in staat waren om de waarde van een muis voor de maaltijd op prijs te stellen, waren der kat onbekend.

Zijn niet onze offeranden — onze tienden en onze andere vrijwillige gaven, — zoo door en door onnoodig voor Hem, als de muis was voor den student? Maar herinnert u dat de dankbare en opofferende aard van de kat door de daad vergroot was, en in zeker opzicht geheiligd door hare offerande.

Dank zij den Heere dat Hij de offeranden en opofferingen van Zijne kinderen beloont naar hunne geestelijke waarde en naar het gevoel waarmede zij gegeven zijn geworden, eerder en liever dan naar de grootheid en de stoffelijke waarde van het offer. Voorzeker handelt Hij met ons als God; en Hij verstaat en neemt onze motieven aan alsmede onze rechtvaardige verlangens. Onze behoefte om God te dienen, is onberekenbaar grooter dan Zijne behoefte om van ons gediend te worden.

Improv. Era.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Uit een brief van Ouderling P. Lee Nebeker, voor een tijdlang terug weer naar Zion huiswaarts gekeerd, ontleenen wij het volgende: „Het leven is zoet! Het maakt ons tot werken bereid. Wat trek ik thans veel meer nut uit mijn godsdienst dan ik vroeger deed.

Gisterenavond hoorde ik, in eene vergadering, een Lamaniet spreken, die reeds twee maal op zending was geweest, en thans gereed stond voor de derde maal te gaan. Hij gaf voorzeker een sterk getuigenis. Hij besprak een aantal aloude Indiaansche verhalen, waarin door hen geloofd werd reeds sedert lang vóór de komst van Columbus naar het Westen, alle betrekking hebbende op de waarheden uit den Bijbel, zooals inzichten omtrent de Godheid, den Hof van Eden, de Zondvloed, en verscheiden anderen. Eveneens vertelde hij hoe beloften, gemaakt in het Boek van Mormon aan de Lamanieten, vervuld waren geworden. Bijna geheel den tijd dat hij sprak, gingen mijne gedachten terug naar Holland, en half wenschte ik dat ik daar terug was om nogmaals de gelegenheid te mogen hebben deze dingen aan de menschen daar opnieuw te vertellen."

OVERLEDEN.

VELDMAN. Te Groningen is overleden Broeder Johannes Veldman. Geboren te Siddeburen, (prov. Groningen), op den 14den Maart 1847, was broeder Veldman gedoopt aldaar door Ouderling Heber J. Webb, op 7 Juni 1905, en denzelfden dag, door denzelfden Ouderling, eveneens bevestigd. Hij stierf op 18 Febr. 1917. Broeder Veldman hield het Priesterschap van een Diaken.

GRAVEN. Te Schiedam is op 28 Februari 1917 overleden Zuster Margaretha Graven, geboren Krabbendam. Zuster Graven was geboren op 1 Juni 1831, en op 9 October 1894 gedoopt door Ouderling E. Neuteboom, alsmede door denzelfden Ouderling, vermoedelijk op denzelfden dag, bevestigd.

INHOUD:

Het boek van Mormon blz. 81	De gelijkenis van de dankbare kat blz. 94
Conferentie-aankondiging „ 86	Van over den Oceaan . „ 96
Afvallig. „ 87	Overleden „ 96
Roeping „ 89	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.